Camelia Ardelean

PASIUNE

EDITURA INSPIRESCU

Camelia Ardelean

Pasiune

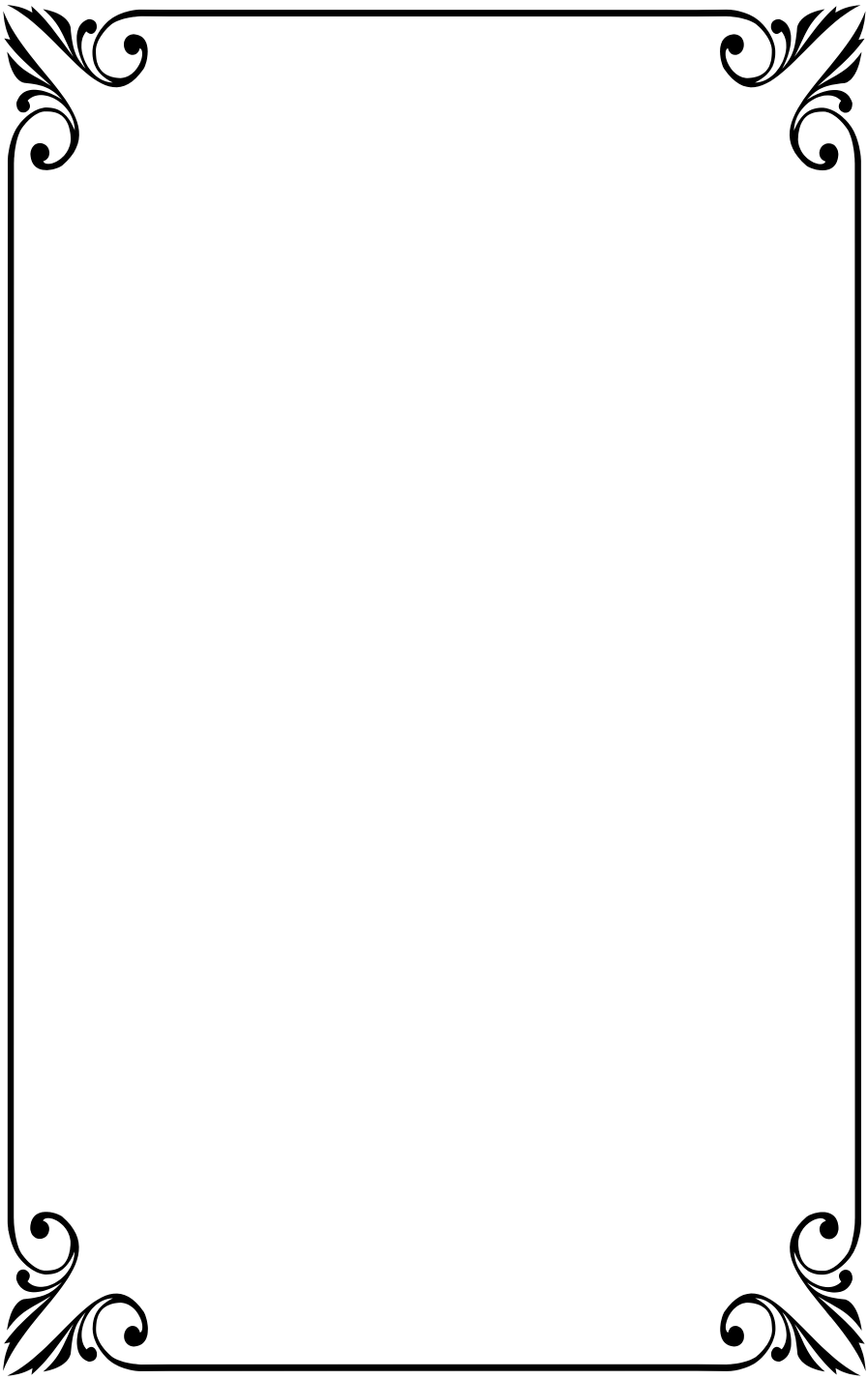

Camelia Ardelean

Pasiune

Colecția POEȚII SECOLULUI XXI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, CAMELIA
Pasiune / Camelia Ardelean
Satu Mare, Editura Inspirescu, 2015
ISBN: 978-606-8652-40-5

821.135.1-1

Tehnoredactare: Camelia Ardelean
Corectură: Camelia Ardelean
Imagine copertă: Tiberiu Fischer
E-mail: coa_72 @yahoo.ro

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

Coordonare și îngrijire colecție:
Liliana & George Terziu

Dedicație:
Lui Erhard, pentru întregul său devotament

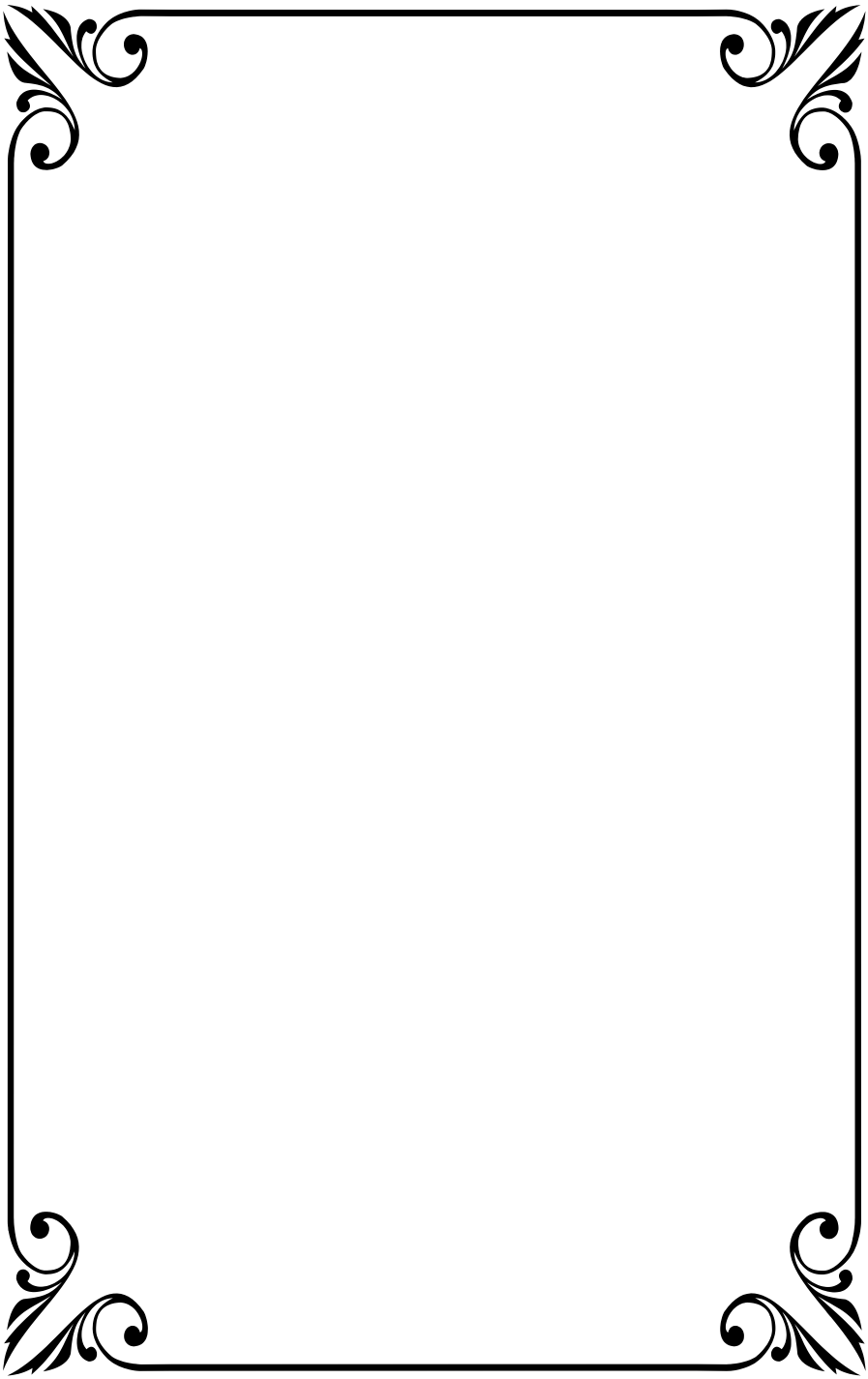

O poezie scrisă cu albul ghioceilor din suflet

Am plăcerea de a scrie despre o poetă aflată la a treia sa carte de poezii. Am acest sentiment şi mă bucur că sunt în stare să îndeplinesc acest lucru. Înainte de toate, vreau să spun că poeta Camelia Ardelean este o speranţă a grupării Asociaţiei Scriitorilor Hunedoreni, gândindu-mă că nu ne va înșela năzuințele. De câteva zile, port sub priviri cartea ei şi îmi dau seama că versurile şi metaforele zvâcnesc ca nişte înălţimi fragede, ca nişte şoapte sau, de ce nu, ca albul unui ghiocel deschis în dimineaţa unei primăveri.

Mai vreau să spun despre Camelia Ardelean un lucru esenţial, şi anume că este încrezătoare în faptul că are ceva de spus în poezie, că tot ce ne spune este rodul inteligenţei şi al talentului său.

Din creanga luminii timpului, poeta culege roadele scrisului ei, zăpezile imaculate ale iernii rămase în urma paşilor, neuitaţi. Poezia Cameliei pare smulsă dintr-o altă lume, din acel vis de dragoste, al blândeţii şi al simţirii sufleteşti, fiind construită pe imaginaţie şi pe trăire, în gingaşa şi dreapta frumuseţe. Este o realitate ideală, o realitate a şoaptelor provocatoare, a sensibilităţii gândului, a sufletului încărcat de frumuseţe şi de speranțele măreţe.

Poezia Cameliei Ardelean are un interior frumos şi curat, fiind mai degrabă o lacrimă în colţul ochiului. Lumina cu care ea scrie este o lumină adevărată, pornită din infernul sufletului. Poeta detestă urâtul, cuvintele grele, obositoare, şi se mândreşte cu sufletul ei, ce arde frumos, deschis către oameni, către cititori.

Cartea pe care ne-o propune Camelia, intitulată ”Pasiune”, este scrisă din nostalgie, din sentimente simple, fireşti, pline de frumuseţe. Fragilitatea versurilor denotă grijă concretă, izvorâtă din simțirile pline de gingăşie ale poetei.

Când vorbim de pasiune, ne gândim la acel sentiment puternic, la acea afecţiune aducătoare a unei iubiri de durată pentru cineva apropiat. Ce înseamnă a iubi pe cineva cu patimă, cu înflăcărare? De fapt, poate însemna însăşi dedicaţia aşezată în carte, pentru cel drag: ”*Lui Erhard, pentru întregul său devotament”*.

Una dintre primele poezii ale volumului este intitulată *“Culoarea iubirii”*, prin care poeta îşi manifestă dragostea, recurgând la metafore simple, dându-ne de ştire că: *”De plouă ori ninge, în mine nu-i iarnă,/ Vuieşte pământul a lacrimi de dor,/ Se zbate pădurea în noi şi răstoarnă/ Mormane de frunze, pe-un gând călător./ Mi-e sete de tine şi nu mă mai satur/ Să-ţi sorb adierea din cupa de foc,/ În poala iubirii, poverile-mi scutur,/*

Adun univesul întreg la un loc."

O altă poezie cu care ne întâmpină autoarea este *"Amurgul din mine"*, prin care poeta îşi asumă o mare încredere în ea şi în fulgii moi de nea, la vremea când se vor aşeza *"Precum lumina-n raza ei fierbinte"*. Sufletul curat şi frumos al poetei se manifestă prin metafore încărcate de sens şi de o reală maturitate, topind zăpada-n jertfa ei, precum: *"Amurgu-i ud şi jalnic, ca un câine."*

Limpezimea cu care scrie Camelia Ardelean este plină de frumuseţe, cum se întâmplă în poezia *"Iubire şi destin"*: *"Cuvinte îngheţate mi se topesc pe buze,/ Cum iarna, promoroaca se scurge-n gingaş strop,/ Sub razele plăpânde, grăbite şi confuze -/ Un soare fără vlagă, străin, hipermetrop./ Ascult tăcerea ierbii şi mă gândesc la tine./ Un roi de stele zboară din ochii-mi obosiţi./ Mi-s gândurile, toate, oceane cristaline,/ Sub aştri ce se-apleacă spre ele, risipiţi./ M-a năpădit tristeţea, dar n-o las să m-absoarbă,/ I-am alungat şi umbra din preajma mea, pe loc,/ Încerc s-adun nisipul dintr-o iubire oarbă,/ Să-l cern uşor prin sita cea fără noroc ."*

Într-o altă poezie, sensibilitatea lirică ne învăluie inima, făcându-ne să trăim timpul poeziei adevărate, timpul ce intră în toate gândurile noastre curate.

Consider că poeta şi-a pus în această carte toată dragostea ce i s-a cuibărit în suflet şi, cu

o firească nerăbdare, acum o pune la dispoziţia cititorilor. Iată, vă aducem aproape poezia *“Doar tu”: “Ne-nvăluie amurgul ca o manta din flăcări,/ Ne-alintă pielea-ncinsă de ludice văpăi,/ Respiră luna-n plete ce-ţi curg suav pe umeri,/ Dar eu văd paradisul numai în ochii tăi./ Suspină blânda noapte, luceferii se-nchină/ La frumuseţea care răzbate peste zări,/ Zefirul nemuririi natura îl respiră,/ Parfumul tău îl caut, şi-aici, şi-n depărtări.”*

Printr-o fereastră prin care priveşte poeta, ne face să-l observăm şi noi pe acel *”Musafir prin suflet”*, pe care-l aseamănă cu un iubit statornic, pentru mărturisirile sale, unde vibraţia gândului şi a fiorului ne dă acea linişte şi tărie, de care ne este atât de dor.

Reproducem un scurt fragment din această poezie: *”Eşti doar al meu, chiar dacă uneori/ Parcă nu eşti cu mine, ci-ntre sori,/ Pândind, timid, să mai răsară-o stea/ Pe cer sau poate-n ochii de mărgea,/ Pe care mi-i săruţi, din când în când,/ Din colţul gurii tandru surâzâd…/ Un musafir prin sufletu-mi febril/ Ce se-nfioară sau devine-ostil.”*

Camelia Ardelean îşi are sufletul îmbrăcat în mii de culori, care trec toate prin sitele timpului, prin amurgul neistovit de tăcere. Un zâmbet răsare în paginile acestei cărţi, făcându-ne să ne simţim fericiţi că putem să o facem cunoscută cititorilor. În sufletul poetei arde o candelă mereu aprinsă cu floarea poeziei, cu flacăra ei de mare frumuseţe.

Fie-ne îngăduit să putem privi această candelă de lumină adevărată, din care răsar mugurii lirici ai poeziei de dragoste!

Fie-ne mereu aproape aceste metafore dăruite de Camelia, să le putem respira parfumul şi să le putem arăta puritatea din fragedele şi proaspetele petale!

Miron Ţic

Cad frunze...

Cad frunze de-ntuneric din cerul de cerneală,
Pe valurile nopții să plâng, am obosit.
Iubirea mă-mpresoară acut, perfida boală
Îmi macină cu vervă tot trupul istovit.

Mă-ngână liliecii, înfiorând pădurea,
Alerg înfrigurată-n coșmaruri, tremurând,
Se sting în mine vise și gândul mi-e aiurea,
La patima nebună, din mine devorând.

Se cern prin noi iluzii cu chip de neființă,
Din fructul pasiunii eu nu voi mai gusta,
În volbura de temeri, curg ploi de neputință,
Amar mi-e gustul rănii lăsat de gura ta.

Prin calde simțăminte, mă lupt cu îndoiala,
În șiruri cristaline răzbat tăcute ploi,
Sub falduri reci de ceață rânjește șovăiala,
Pleznindu-mă cu clipe zdrobite de șuvoi.

Mai am o năzuință și-apoi renunț la luptă,
Predându-mă durerii cu chip de catifea:
Cu franjurile frânte din inima cea ruptă,
La geamul amintirii să-mi împletești perdea!

Între noi doi...

Între noi doi e-o lume și totuși mi-ești aproape,
Cu pașii tăi, prin suflet, călătorind mereu.
Deși plâng azi cuvinte, tăcerea să ne-ngroape,
Uitând de noi la masa de lângă șemineu.

Între noi doi e-o lume și totuși nu-s străină
De palmele flămânde care mă învelesc,
Ca florile din glastre, iubirea ta m-alină,
M-avântă și mă ține să nu mă prăbușesc.

Te înfășori pe mine ca iedera pe ramuri,
Îngenuncheat, pleci fruntea la pieptul meu, duios,
Luceferii ne-alintă, zâmbindu-ne la geamuri,
Iar focul ne-ncălzește în cânt armonios.

Se scurg prin mine clipe, de fericire pură,
Ca fulgii de zăpadă, dansează, albe-n zbor.
Iubirea noastră-i vie, nu este-o aventură,
E-o piesă minunată-ntr-al vieții vast decor.

Culoarea iubirii

De plouă ori ninge, în mine nu-i iarnă,
Vuiește pământul a lacrimi de dor,
Se zbate pădurea în noi și răstoarnă
Mormane de frunze, pe-un gând călător.

Mi-e sete de tine și nu mă mai satur
Să-ți sorb adierea din cupa de foc,
În poala iubirii, poverile-mi scutur,
Adun universul întreg la un loc.

Mi-ascund nerăbdarea sub vălul candorii,
Puzderii de visuri m-alintă duios,
Dar tremur, tăcută, în fața terorii
De-a pierde-n abis al tău chip luminos.

Răsună-a ta voce - o muzică lină,
Ce-mi vindecă magic din rănile vechi,
Își leagănă crinii a lor crinolină,
Dansează, în stol, rândunele-n perechi.

Ne-alină natura cu-a ei armonie,
Orchestra de șoapte suspină banal,
Sub puntea de raze, zâmbind limonie,
Respiră alene-un pământ ancestral.

De plouă ori ninge, în mine e vară,
Culoarea iubirii se-aprinde ciudat,
Se cerne lumina măiastră afară,
Căci palida iarnă din noi a plecat.

E nefiresc...

E nefiresc de liniște în noi,
Chiar dacă universu-ar vrea să strige,
Cu ploaia lui de raze, care frige,
Cuvinte reci se-adună-n mușuroi.

E nefiresc să fim ca doi străini:
Eu, la un pol de crudă-nsingurare,
Tu, răsăritul sobru, ce mă doare,
Un paradox de roze-ntre ciulini.

Se sparg intens tăceri de catifea,
Oftează cu-al lor glas rănite gânduri,
Făcând să plângă și aceste rânduri,
Pe foaia de sub ceașca de cafea.

Și încă-un lucru este nefiresc:
Să stau cu poza ta strivită-n palmă,
Fără să știu că, doar privind-o, calmă,
Lent, mă scufund și clipe otrăvesc…

Amurgul din mine

Păşesc suavă prin tăcerea ta,
Ca-ntr-un apus de palide cuvinte,
Şi mă-nfăşor în fulgii moi de nea,
Precum lumina-n raza ei fierbinte.

Descopăr că, în timpul infinit,
A-mbătrânit şi iarna asta rece.
Prin riduri noi, pe-un cer nedefinit,
Un soare zgribulit abia mai trece.

A-ncremenit un vis în ochii tăi –
Speranţa pentru noi şi pentru mâine;
Se-mbracă seara-n glas de zurgălăi,
Amurgu-i ud şi jalnic, ca un câine.

Presimt acut iubirea-mbătrânind,
Acea iubire, până ieri, fecioară,
Şi-mi amintesc de-obrazu-ţi mirosind
A flori de busuioc şi-a scorţişoară.

Troiene de tristeţi mă copleşesc,
În suflet se înalţă nori de gheaţă,
Sub munţii de-ntuneric ce-mi zâmbesc,
Zac în a şovăielii fortăreaţă...

Eșuați în paradis

Am eșuat, în visul meu albastru,
În paradis, sub palmieri târzii
Și zări îndepărtate de-alabastru,
Cu țărmuri nisipoase și pustii.

Mă-mbrățișai uimit, ca pe-o minune
De dincolo de timp, de undeva,
Și, dezvelindu-ne de rațiune,
Ai fost subit al meu, am fost a ta.

Ne-am mângâiat, ca două emisfere,
Pe un Ecuator imaginar,
Ne-am înălțat, apoi, spre alte sfere,
Fără să ne oprim la vreun hotar.

M-am îngropat în ochii tăi ca mura,
Pierzându-mă în adâncimea lor.
Oriunde ne-ar conduce aventura**,**
Nu aș mai coborî de pe-al tău nor.

O jucăușă rază de lumină
M-alintă cu tandrețea ei pe păr.
Imaginea superbă, chiar divină,
N-a fost decât un vis, într-adevăr...

Ultimul rondel

Oriunde ai pleca, rămâi sculptat în mine,
Mi-ai despicat voința, precum un măr prea copt,
Mă lupt cu chipul tău ce pleacă și revine,
În amintirea sumbră, pe care o adopt.

Încerc să te urăsc, dar nu ai nicio șansă,
Iubesc până și rama tabloului din hol,
Cu zâmbetul tău trist, pierdut, ca într-o transă,
Ori până și spătarul la scaunul cel gol.

Îmi curg prin vene lent clepsidre înfundate,
E-un timp ce nu se-ntoarce, rănit pe-un țărm târziu,
Se sparg bucăți întregi din clipele blocate
Pe-o stradă a speranței, într-un decor pustiu.

Mi-e trupul un izvor cu râu ce curge-n lavă,
Renaști în carnea mea încinsă de văpăi,
Distanța n-a schimbat iubirea mea bolnavă
De tremurul sălbatic, născut în ochii tăi.

Mai am un singur țel și poate-apoi să vină
Cumplita-nsingurare, ca un amurg fidel:
Să-ți simt parfumul viu și gustul de-amandină,
Dansând, prin nori de lacrimi, un ultim trist rondel.

Amurg sălciu

Azi mi-e teamă de noi și... mi-e teamă de mine,
Un regat de plăceri, tremurând, s-a sfârșit;
Prin perdeaua de nori, al tău chip vag revine,
Cu o rază se joacă-așteptând cuibărit.

N-am curaj nici măcar să-ți ating amintirea,
S-ar putea risipi prin fantasme târzii,
În regrete subtile-mi îmbrac amăgirea,
Sub rugină se-ascund clipe dulci, sidefii.

Simt năluca luminii pe fruntea tristeții –
Surogatul de astru candid, revocat;
Mă apasă pe umeri, cu teamă, pereții,
Căutând răsăritul pe veci translocat.

Prin ferestre de gând se strecoară durerea,
Ocolind bariera-n popasul târziu,
Evadând din trecut, n-am ajuns nicăierea,
Mi se stinge pe buze amurgul sălciu...

Te-aș iubi

Te-aș plămădi din lut, așa cum ești
Ascuns în labirintul minții mele,
În brațe să te țin, să-ți spun povești,
Tu să-mi alungi doar gândurile rele.

Ți-aș dărui apoi un suflet cald,
Ca roua de pe flori în miezul verii,
Te-aș înveli cu ochii-mi de smarald,
Cum luna mângâie mantia serii.

Și te-aș iubi... cum n-ai mai fost iubit,
Ca-ntr-un poem nescris pe astă lume;
Știind că pentru mine-ai fost ursit,
Aș respecta orbește vechi cutume.

Și m-ai iubi, topind, ca un vulcan,
Adâncurile mele înghețate,
Aș înota, sirenă-ntr-un ocean
De liniște, nu de singurătate.

Iar amândoi, pe-un nor incandescent,
Înfierbântați de lava pasiunii,
Ne-am contopi într-un vârtej ardent,
Uitând de noi, de ce vor zice unii.

Întemnițată de iubirea ta,
Sclavă ți-aș fi întreaga noastră viață,
Pe-o stea cu tine-aș naufragia,
Nu ți-aș da drumul până dimineață.

Vindecare

M-am vindecat de tine, degeaba mă mai cauți,
Căci rănile din suflet mi s-au închis, pe rând!
În inima-mi, vulcanul azi nu mai clocotește,
Nu mai simt munți de lavă, doar resturi fumegând.

De clipele suspină, nu le mai bag în seamă,
Mi-e murmurul tăcerii un cântec de alint,
Refugiată-n vise, aștept o primăvară
Cu raze de speranță și iz de mărgărint.

Îngenuncheată-n umbră, mi-e gândul iar la soare,
Pe cerul sorții mele nu l-am avut de mult;
La braț cu aștrii nopții, tânjesc după lumină,
Mi-e dor din nou de viață și de al ei tumult!

Iubire și destin

Cuvinte înghețate mi se topesc pe buze,
Cum iarna, promoroaca se scurge-n gingaș strop,
Sub razele plăpânde, grăbite și confuze -
Un soare fără vlagă, străin, hipermetrop.

Ascult tăcerea ierbii și mă gândesc la tine,
Un roi de stele zboară din ochii-mi obosiți,
Mi-s gândurile, toate, oceane cristaline,
Sub aștri ce se-apleacă spre ele, risipiți.

M-a năpădit tristețea, dar n-o las să m-absoarbă,
I-am alungat și umbra din preajma mea, pe loc;
Încerc s-adun nisipul dintr-o iubire oarbă,
Să-l cern ușor prin sita cea fără de noroc.

Pe un noian de cioburi, ridic acum speranțe,
Nu irosesc cuvinte pe-un vis rătăcitor!
Din lacrimile vieții s-au adunat restanțe,
Le-ai strâns pe toate-n tine, destin amăgitor!

Negoț nu fac cu clipe, iubirea nu e marfă,
Izvorul meu de viață ești tu, de nu știai!
M-ai ridicat din beznă în sunete de harfă,
Mi-ai răscolit trecutul, lăsându-l fără grai.

Cuminte-aștept să vină o nouă primăvară,
Cu-al ei alai de fluturi și mândrii ghiocei,
Să-mi iei, duios, pe umeri, a inimii povară,
Și din lumina nopții să-mi împletești cercei...

Te vreau...

Te vreau, cum seara vrea lumină,
Iar ploaia, gingaș curcubeu,
Cum marea tremură, divină,
Blând mângâiată de-alizeu!

Te vreau ca pe-o făclie-n noapte,
Ca pe-o tornadă, uneori,
Să mă-nvelești în tandre șoapte
Sau, un vulcan, să te pogori

Și să m-aprinzi cu-a ta văpaie –
Nestinsă flacără de-amor!
Dac-aș putea, lacrimi șiroaie
Ți-aș strânge-n cupa mea de dor.

Cu tine-aș merge fără teamă
Pe un sălbatic contrasens,
N-aș lua pericolele-n seamă,
Iubirea ta mi-a dat un sens!

Te vreau ca dulce simfonie,
A unei veri ce n-a venit,
În primăvara mea zglobie,
Ești tot mereu binevenit!

Amintiri statornice

Te-aș alunga din amintirea mea,
Cum toamna grea alungă, fără milă,
O ultimă scânteie infantilă,
Restantă pe un cer de alagea.

Tivită e distanța dintre noi
Cu lacrimi reci, pierdute prin cuvinte;
Se sparg de caldarâm vechi jurăminte,
Răsună sec minutele din ploi.

Privesc în gol prin zidul de tăceri
Și simt acut blestemul amânării
Cum cade pe cortina delăsării,
Furându-mi timp din clipele de ieri.

Un foileton de lacrimi s-a sfârșit,
Începe unul nou – singurătatea;
Mă strâng în brațe umbre din cetatea
Aceluiași scenariu obosit.

Adorm discret cu chipul tău în gând,
Simt urletul cu glas de neființă
Din mintea-mi răvășită de dorință,
Sub lujerul iubirii tremurând.

Și molipsită de făptura ta,
Mă zbat absurd sub nori de neputință,
Sfârșesc damnată, fără de voință,
Să mă sfărâme-a patimii ghiulea.

Doar tu

Ne-nvăluie amurgul ca o manta din flăcări,
Ne-alintă pielea-ncinsă de ludice văpăi,
Respiră luna-n plete ce-ți curg suav pe umeri,
Dar eu văd paradisul numai în ochii tăi.

Suspină blânda noapte, luceferii se-nchină
La frumusețea care răzbate peste zări,
Zefirul nemuririi natura îl respiră,
Parfumul tău îl caut, și-aici, și-n depărtări.

Tot universul cântă, doar marea-i adormită,
Tăcerea sună magic sub cerul obosit;
La braț cu licuricii, valsăm tăcuți, în beznă,
Un val ne amintește de noul răsărit...

Musafir prin suflet

Ești doar al meu, chiar dacă uneori
Parcă nu ești cu mine, ci-ntre sori,
Pândind, timid, să mai răsară-o stea
Pe cer sau poate-n ochii de mărgea

Pe care mi-i săruți, din când în când,
Din colțul gurii tandru surâzând –
Un musafir prin sufletu-mi febril
(Ce se-nfioară sau devine-ostil),

Găsind, în trupul meu nevinovat,
Loc de refugiu, luminos palat,
Ocean de liniște neprihănit,
În care să te scalzi, cum ți-ai dorit.

Ești tot ce am mai bun, deși nu știi
Că în Infernul oamenilor vii,
Sunt o păpușă-n ale tale mâini
Și hrana ta, ca zilnicele pâini,

Iar fără mine n-ai mai fi întreg;
De-adâncul tău n-am cum să mă dezleg,
Nu aș putea să zbor cu aripi moi
Și m-ar ucide hăul dintre noi,

Aș fi o ploaie risipită-n vânt
Sau m-aș izbi cu stropii de pământ.
Tot încercând să te ating cumva,
Te-aș cotropi, nu m-aș mai depărta…

Noaptea clipelor

Un râu de foc e-n al meu sânge,
Ce clocotește fără glas,
Ca mâine-și va lua bun rămas
De la iubirea care-l frânge.

În al tău sânge e tăcere...
Mi-e dor de umbra unui gând
Și de-o cascadă spumegând,
Într-o secundă de plăcere!

Se-așterne noaptea peste clipe;
În tine bate-un crivăț sec,
Prin mine ierni grăbite trec,
Se-adună lacrimi în recife.

Dar orice-ar fi, n-am să mă vindec
Definitiv de al tău zbor,
Amorul tău dulce-acrișor
Mă-nvăluie deplin în cântec.

Ia-ți soarele-napoi!

Ești alt bărbat acum, o știu prea bine,
Dar te-ai întors la mine prea târziu,
Un timp astral ne-nvăluie-n suspine.
Mă-ntreb: ești pământean sau nu ești viu?

Am strâns în palmă visurile lumii,
De când plecat-ai, singur, pe-al tău drum,
Și m-am rugat sfios sub tâmpla lunii
Să nu se piardă tot ce-a fost în fum.

Mi-au înghețat și lacrimi, și cuvinte,
Pe buze reci de palide-așteptări,
Ochii-mi de jad privesc cu luare-aminte,
La chipul tău brăzdat de cugetări.

Privirea ta cuprinde-n ea tot cerul,
Un răsărit de patimi și dorinți.
Ce mai contează-acuma adevărul?
Cu geana zorilor vreau să m-alinți!

Parfumul dragostei mă împresoară,
Dar... inima mi se îmbracă-n spini,
Trăsura gândurilor mă doboară,
Pierduții ani n-ai cum să mi-i alini!

Ești alt bărbat acum, dar... și ce dacă?
Am colindat destul prin nopți adânci…
Ia-ți soarele-napoi și gata! Pleacă!
Mai bine printre nori, decât pe stânci!

Rănește-mă!...

Rănește-mă! N-o să mă clatin
Ca frunza risipită-n vânt,
Nici n-o să mă sfărâm, de teamă,
Ca o movilă de pământ!

Cuvintele încremenite
Pe buze reci vor adormi,
Iar zidurile de-ntuneric
Pe mine se pot prăvăli.

Nisipurile de speranțe
Surpa-se-vor încetișor.
Și ce? Oricum în urmă nu e
Nimic să-mi fie de-ajutor.

Rănește-mă! Timpul oftează...
Hai, joacă-te cu clipele,
Aruncă pe pustii toți anii
Când ne-avântam aripile

Spre zări albastre de luceferi,
Ce plâng-acuma răzvrătit!
Și de-ai rănit, să nu poți șterge
Toți anii-n care ne-am iubit!

Nu-mi datorezi nimic...

Nu-mi datorezi nimic, nici mângâiere,
Nici margarete din adâncul tău!
Într-un buchet de gânduri efemere,
Am adunat de mult tot ce-a fost rău.

Nu-mi datorezi nici palide cuvinte,
Ce s-au pierdut în reci dezamăgiri,
Și nici măcar iubirea fără minte,
Răpusă-n spinii goi de trandafiri!

Îmi ești dator cu roua de sub pleoape,
Cu-adânci tăceri depuse-n palma mea,
Cu nopțile când te aveam aproape
Și mă numeai „duioasă rândunea“!

Îmi ești dator cu zile însorite,
Când ne iubeam, la braț cu flori de câmp,
Sau, două ramuri vii, nedespărțite,
Ne împleteam, sălbatice, pe dâmb!

Ar trebui să-ți socotesc dobândă
La tot ce-aveai să-mi dai și n-am primit,
Dar n-aș putea să cred c-a ta osândă,
Azi mi-ar plăti tot ce am pătimit,

Așa c-o să renunț la hărțuire,
Ești liber să te-afunzi în mări adânci!
Îndreaptă-te direct spre năruire,
Nu-s eu aceea care-ți va da brânci!

Inelul

Ne învelește-amurgul cu liniștea-i deplină,
Zâmbesc plăpânde raze pe cerul înfocat,
Tu îmi strivești cuvinte pe gura ce te-alină,
Iar eu admir paloarea de astru revocat.

Îmi iei cu teamă palma, ca pe o floare rară,
Și-mi mângâi gingaș brațul – un obiect de preț,
Resimt fiori de gheață, cum urcă și coboară,
Pe pielea-mi de mătase, în timpul hrăpăreț.

M-a năpădit trecutul, precum un râu de lavă,
În clipa când inelul pe deget mi l-ai pus,
Dar vocea ta blajină și cu tendință gravă
A risipit toți norii, din est pân` la apus.

Pe cerul minții mele, învește mântat în gânduri,
Stă binecunoscutul răspuns mult așteptat;
Te tachinez, sfioasă, rostindu-l printre rânduri,
Contemplu, amuzată, surâsu-ți vinovat.

Tăcerea din adâncuri

Între noi doi e-o mare de tăcere
Și-un pod de jurăminte, dărâmat.
O barcă-n zare freamătă și piere:
E-un suflet pustiit și sfărâmat.

Cobor genuni de crudă-nsingurare,
Înspre adâncuri fără de final;
Iubirea noastră spumegă și moare,
Lăsându-și trupul pe al vieții val.

M-agăț înverșunat de poezie,
Ca de-un refugiu magic, nesperat,
Dorind să-mi ușurez din agonie
În acest chip, probabil, demodat.

M-acuz că nu mai lupt cu ghimpii sorții,
Că-s prada îndrăgită de furtuni
Și am abandonat în fața porții
Spre alte săptămâni și alte luni.

Dar ce folos că timpul își urmează
Rutina sa de secole, în van,
Când inima-nghețată nu vibrează,
Nici măcar vara-n al iubirii lan?

Îmi mai rămâne doar să-mi cânt durerea
În versul meu de patimă și dor,
Și, osândită, astăzi, cu tăcerea,
Să mă ridic ori să aștept să mor.

Neliniște

Mă-mbăt cu lacrimile tale –
Neprețuitul elixir,
Pe ale inimii petale,
Păstra-le-voi ca suvenir.

Alung tristețea ce te-ncearcă
Printr-un sărut – gestul suprem;
Plutind pe-a răfuielii barcă,
Voisem timpul să-ți blestem.

Când buruiana îndoielii
Crescut-a falnică-ntre noi,
Săgeata iute-a plictiselii
S-a strecurat ca un moroi.

Neliniștile, în fiorduri,
Pătruns-au din al meu trecut,
Iar clipa-i frântă-n dezacorduri,
Secundele crunt m-au durut.

Cum un moment de rătăcire
Sfidează-al patimii decor!
Azi, pân` la cer, a mea iubire
Zboară cu aripi de cocor.

Iubire muribundă

Azi m-am izbit de vocea ta cea rece
Și m-a pătruns neliniștea-n șuvoi,
Prin ochii tăi o lună neagră trece
Și-un uragan se zbate-n amândoi.

Mă năpădesc dramatice vedenii:
Pe chipul tău săpate-s răni adânci;
Escaladez pierdutele domenii
Ale iubirii-ascunse printre stânci.

Înfășurată-n pletele de ploaie,
Te urmăresc, ca un spion fidel,
Și pescuind cuvinte-ntre șiroaie,
Mă strânge noaptea-n chinga-i de oțel.

Aș vrea să sparg tăcerea ce mă doare,
Cu ea-mpreună-al tău orgoliu crud,
Să smulg din beznă patima ce-ți moare,
Să-mbrac în lacrimi stinse al ei nud.

Dar mă gândesc că totu-ar fi zadarnic,
Prin viața mea n-ai fost decât turist,
De ringul sorții m-aș zdrobi amarnic,
Ori fără tine n-am cum să exist...

De m-ai iubi...

De m-ai iubi, tăcut sau în cuvinte,
N-ar mai conta, nu am nimic să-ți spun,
Decât aceleași tandre jurăminte
Rostite-n van, baloane de săpun.

De m-ai iubi, ai rătăci cu mine
Pe-un câmp de maci, desculț, deși n-ai știi:
Acordurile dulci de violine
Sunt clipe ce se-alintă, calde, vii.

Și, fremătând, nu ai simți cum timpul
Își zbate pleoapa peste amintiri,
Nu te-ai mai teme, azi, de anotimpul
Ce-adună gheața aprigă-n priviri.

În ochii tăi ar crește nori de stele,
Toți munții de uitare-ar dispărea,
Ar înflori-ntre noi, iar, brumărele,
Și lacrimile iernii ar seca.

De m-ai iubi, aș cultiva noi vise
Pe o câmpie fără de apus,
M-aș agăța în dimineți promise,
Aș inventa un soare nesupus...

Între vis și realitate

Am strâns în brațe luna, i-am dăruit petale
Din florile iubirii, depuse-n palma mea,
Iar poarta spre-al tău suflet valsează-n balamale,
Proptită-n blânde raze de la o mică stea.

M-am zbenguit cu tine în sfărâmate vise,
Escaladând reci creste de munți întunecați,
Și ajungând la ușa plăcerilor promise,
Ne-am rătăcit în beznă, ca veșnici condamnați.

Am încercat să caut tunelul spre lumină,
Dar m-am lovit de zidul tăcerilor în doi,
Căci alergând cu tine prin ceața cea haină,
Azi am uitat de mine și... am uitat de noi.

Am răsfățat trecutul cu lacrimi cristaline,
Crezând că amintirea e mană pentru trup,
Dar îndreptându-mi gândul hoinar spre zări străine,
M-a sfâșiat durerea, cu colții ei de lup.

Și-am înțeles că timpul se zbate fără vină,
Că-n suflet nu trăiește o hrană de-mprumut;
O mare de tăcere nu poate să prevină
Căderea unui trăsnet în trunchi de pergamut,

Așa că fug din vise cu scene de coșmaruri,
Căci zborul spre lumină nu-mi poate fi oprit,
Accept și nori, și ceață, ca pe sublime daruri,
Lăsând în urmă clipe ce-n van le-am risipit.

Dac-ai fi...

Dac-ai fi bărbatul nopților târzii,
Clipele febrile nu mi-ai pângări,
De la scopul vieții nu ai absenta,
Iar orgoliul rece ți s-ar revoca.

Ți-ai aduce-aminte că există „noi”,
Ne-am spăla în rouă, nu doar în noroi,
Focul pasiunii nu s-ar risipi,
Ițe de-ntuneric n-am mai plămădi.

De minciuni rebele n-ai face abuz,
N-ai lupta cu cețuri aspru și confuz,
Poarta spre iubire nu ți s-ar bloca,
Gustul amăgirii nu l-aș invoca.

Dac-ai fi bărbatul tandru, mult visat,
N-aș simți cum timpul zboară vinovat,
I-aș surâde vieții fără să mă tem,
N-aș culege-azi lacrimi dintr-un recviem...

Crăciun fără tine

Miroase-a iarnă și a scorțișoară,
Din vinul fiert pe soba cu tăciuni;
Mă-ntreb febrilă-a nu știu câta oară:
Ești supărat sau vrei să te răzbuni?

Simt iz de cozonac și fructe coapte,
În blânda atmosferă de Crăciun,
La geam coboară pașnic Sfânta noapte,
Fuiorul de-amintiri încerc s-adun.

Copiii cântă vesele colinde,
Eu nu le-aud, pierdută-n gândul meu,
Pe cerul gri văd luna cum se-aprinde;
Un bulgăre de foc, m-aprind și eu.

Călătorind prin parcul de luceferi,
Te caut veșnic, astru de demult,
Aș vrea-mpreună să ne-ntoarcem, teferi,
Și, ca prin vis, tăcerea să-ți ascult.

Revin subit la focul meu din sobă,
Din praf de stele-ncerc să mă adun,
Din nori mi-aș face scumpă garderobă
Sau i-aș aduce-n bradul de Crăciun.

Așa poate că vii-napoi, la mine,
În palma vieții să-mi citești din nou,
Tristețea,-ncet-încet, să mi se-aline,
Să-mi retrezești al inimii ecou...

Poem de vânt

Ți-am scris, cu litere de vânt,
Poemul meu, pe raze fine,
Am pus furtuna în cuvânt,
L-am alintat cu dulci suspine.

Prelins pe ziduri de tăceri,
E plânsul unei inimi frânte;
Cu litere de mângâieri,
Voisem ploaia să-ți descânte.

Pe strofe-am presărat trifoi
De pe ogorul amintirii,
În titlu-i iz de caprifoi,
Nins pe tarlaua fericirii.

E-un mic poem imaginar,
Înfiripat să te aline;
De conținutu-i lapidar,
Mă scuzi, nu m-am putut abține!

Hoinar prin suflet

Te-ai furișat în al meu suflet,
Țesându-mi vise fără chip,
Ca un hoinar, într-o plimbare
Printre castele de nisip.

Te-ai îngropat în amintire,
Ca un copac în tainic lut,
Croindu-ți drum, cu ramuri fine,
Înspre amorul absolut.

Dar tot așa, tiptil, o umbră,
Vânt rece, rătăcit în spini,
Te-a prins de mână depărtarea,
Te-a risipit printre ciulini.

E gol în mine și mi-e frică
De giulgiul brumei, tremurând;
Tristețea murmură, cernită,
Mă-mbracă-n iarnă prea curând.

Pe-un pat de lacrimi strâng crâmpeie
Din clipe veștede, ce-au fost;
Cuvintele îmi sunt rănite,
Le caut, astăzi, adăpost.

Și-aștept să te întorci, din noapte,
În timpul nostru efemer,
Lăsând în urmă nori de teamă,
Să-mi fii al vieții grănicer!

Ruine

Rămas-a-n urma ta un nor de scrum,
Fotografia-n ramă, la fereastră,
O boare voalată de parfum
Și-o tristă viorea, ce plânge-n glastră.

Aroma unui vechi și cast sărut
O mai resimt pe buzele-mi firave;
Tăișul amintirii ce-a durut
Mă urmărește, cu-ale lui răni grave.

Un virus devorează-al meu destin.
O fi blestem sau doar fatalitate?
Mai ieri, eram tovarăși de festin,
Azi gem în a trecutului cetate.

Cu-o ultimă zvâcnire de cuvânt,
M-aș ridica dintr-ale ei ruine,
Dar sufletu-mi săpatu-și-a mormânt,
Doar un vulcan mai poate să-l aline...

Petale de iubire

Te-aș înveli-n petale moi
De flori albastre – orhidee,
Ți-aș săruta umerii goi,
Trupul ce m-a făcut femeie,

Apoi ți-aș pune stele-n păr,
Te-aș dezmierda cu nori de vise,
M-aș întreba cât adevăr
Plutește-n nopțile promise.

Aș rătăci-ntr-un labirint
De raze calde și lumină;
M-aș regăsi, ca să alint
Ființa ta de patos plină.

Cuvintele îți curg, izvor,
Un vers de foc e-a ta tăcere,
Silabele ți le măsor
În metri-ntregi de mângâiere.

Îmbrățișate-n fulgi pufoși
Stau gândurile, adunate,
Iar în Vulcanii Noroioși,
Adâncurile noastre, toate.

Într-un balcon imaginar,
Am sta cu viața față-n față,
Rugându-ne ca timpu-avar
Să ne mai dea o dimineață...

Furtuna ta

Pe gura ta - un fagure de miere,
Depus-am, castă, primul meu sărut,
Și-am dezmierdat, cu încă-o mângâiere,
Privirea ta de ostenit recrut.

Ne-a obosit iubirea, ce spectacol!
N-aș fi crezut că limpezi dimineți
Fost-au împinse de un trist oracol
Spre reci apusuri, stinse sub nămeți.

Erai bărbatul nopților cu lună,
În zboru-mi falnic către orizont;
Azi, răscolită de a ta furtună,
Adun regrete în al vieții cont.

Te-aș înveli în stropii reci de ploaie,
Să poți simți mărețul curcubeu,
Dar nu aș ști râvnita-ți vâlvătaie,
S-o readuc la vechiul apogeu.

Așa că plec și iau cu mine luna,
Iar ție-ți las tot cerul înghețat
Și mă retrag la braț, lin, cu *Fortuna*,
Să număr clipe, ce mi le-ai furat.

Umbre de singurătate

Trec prin mine umbre de singurătate,
Din apuse clipe-mi cântă rapsodii,
Repertoriu-alintă, cu seninătate,
Pașii mei noptatici printre poezii.

Mai ascult o liră, chiar imaginară,
Ce-mi aprinde veghea c-un fior ciudat;
Din mormânt, iubirea ta incendiară
Cerne-a sa cenușă sumbru, vinovat.

Pe nisip fierbinte, tălpile-mi sunt rană,
Degete avide, lin, îl răscolesc;
Căutând năluca-ți blândă, diafană,
Munții de mâhnire-ncerc să-i ocolesc.

Mă împiedic, arsă de un nor de sare,
O relicvă pală-a unor amintiri,
Lacrimi tremurânde dintr-un colț de zare
Se așternă, tăcute,-n cioburi de-amăgiri.

Azi dezbrac o rază-n fire de lumină,
Regizez trecutu-n episoade noi;
Adormind durerea ce va fi să vină,
Vreau să-mpart prezentul iar la amândoi!

Ochii tăi...

Ochii tăi de nuferi lin m-au cucerit,
M-au ferit de drumul ars, bătătorit,
Prin hățișul junglei fără de final,
Unde pasiunea e ceva banal,

Dar cu tine-alături clipe acroșez,
Nopțile albastre-acum le venerez;
În a vieții sevă tainic mă scufund
Și-n văi de-ntuneric nu mă mai afund.

Cu necunoscutul iar mă aliez,
Fug de simfonia unde nu vibrez;
Tu-mi clădești prezentul în tipare noi,
Sentimente fade pleacă în convoi.

A rămas trecutul ca un pom uscat,
Gloanțele durerii nu m-au împușcat,
De apusul clipei vreau să mă dezleg,
Noua odisee astăzi mi-e strateg.

Să-mi înalți castele te acreditez,
Ce nu pot cu gândul să le demolez;
Nu pe fundamentul moale de nisip
Se așază soarta-n vastul arhetip!

Noapte în noi

Mă doare noaptea din privirea ta,
Da-n ochii-ți reci, străpunși de găuri negre,
Azi fără lună m-aș abandona,
Simțind povara clipelor funebre.

Aș bea cu tine-un strop de infinit
Din cupa vieții, plină cu otravă,
Și colindând sub norii de grafit,
Am semăna furtuni și-am cerne pleavă.

Chiar sufletul mi l-aș amaneta,
De-aș ști că ziua-ncepe iar cu tine,
Cu anotimpuri calde-aș cocheta,
Să-mi împrumute ploi diamantine.

Cu ele ne-am spăla păcate vechi
Dintr-un destin confuz, invariabil,
Am strânge picăturile-n perechi,
Sub giulgiul unui soare perisabil.

Pe-un crater nou stă partea ta de cer,
Eclipsă văd în inima-ți de gheață,
Se zbat făclii absurde în eter,
E noapte-n noi, afară-i dimineață!...

Singurătate

Oare-aș ști să trăiesc fără tine?
Spune-mi tu, dragul meu visător!
Inimi seci, pâlpâind, orfeline,
S-ar surpa într-o oază de dor.

Pătimaș n-ar mai fi decât timpul,
Absorbind nopți ingenue-avid
Și lăsându-ne goi în răstimpul
Dintre-un vis și un gând insipid.

N-aș putea să îmi port din povară
Pe un trup mutilat de tăceri,
Nici s-ascult note dulci de vioară
Din concertul banalului „ieri“.

Zile-ntregi mi-ar părea un supliciu,
Învrăjbită-n pustiul din noi,
Iar durerea mi-ar fi un deliciu,
Curcubeu prin zoritele ploi.

Cicatricea destinului, vie,
S-ar schimba în tranșee adânci,
M-ar preface-ntr-o groapă pustie,
Aș fi iarbă răzleață pe stânci…

Suflet de-mprumut

Azi te-ai mutat, suav, în al meu suflet –
Garsonieră dată cu-mprumut,
Mi-ai colindat toți porii-ntr-un răsuflet,
Mi-ai devenit stăpânul absolut.

Ți-am respirat tăcerea, ca o boare,
Când, rătăcind pe cerul meu, frivol,
M-a tulburat căldura ta de soare,
Ce-și risipește raza benevol.

Și atingând ferestrele concave
Spre asfințitul dinăuntrul meu,
Mi-ai acordat secundele bolnave,
M-ai ridicat, din morți, la Dumnezeu.

Ești cavalerul visurilor stranii,
La sânul meu ți-ai ridicat altar,
Eternizezi iubirea-n spovedanii,
Revendicând un dor fără hotar.

Eu te-am zidit în gingașa-mi ființă,
Nu-mi plâng candidul trup devalizat
De nopți fierbinți și arse de dorință –
Mi le-ai luat, dar înapoi le-ai dat...

Ultima vacanță

Vălul rațiunii mă-nfășoară iară.
Unde-i romantismul, cu al său alai?
Mi-amintesc, prin lacrimi, de sublima seară,
Când, la braț cu luna, ne simțeam în rai.

Stele risipite se jucau, vioaie,
Cu lumina blândă, clipocind discret;
Chipul tău șăgalnic mirosea a ploaie,
De sub abanoșii îmbrăcați cochet.

Licurici sălbatici se prindeau în horă,
Întețindu-și vrajba, pe sub frunze noi,
Dansul lor frenetic părea că adoră,
Până la strigare, al naturii croi.

Recitam și versuri, mă luai în brațe,
Rănile din suflet dispăreau, pe rând;
Tiptil, alizeul venea să agațe
Noaptea strecurată pe cărări de gând.

Dusă-i amintirea și cu ea-mpreună,
Palida tristețe pentru-al meu trecut;
Azi plâng abanoșii, sub un colț de lună,
După romantismul care s-a pierdut.

Viață de boem

Nu-ți cer să mai rămâi, deși aș vrea
Să văd, cu ochii mei de peruzea,
Cum zorii se revarsă peste noi
Ca altădat`, cu soare sau cu ploi.

Ieri mă făceai să râd sau chiar să plâng,
Cu al tău zâmbet de copil nătâng,
Când pașii tăi cu sunet cristalin
Se depărtau sau iar păreau că vin.

Eu te-am zidit pe veci în al meu gând,
Dar nu-mi doresc să te păstrez plângând,
Ci-n geana unui vis neterminat,
Cu un final, probabil, demodat.

Îmi amintesc ce multe ne-am promis,
Pluteam pe-un colț de cer, în Paradis...
Iubirea s-a mutat în alt locaș,
Ai alungat-o singur, ca un laș.

Te-ai transformat într-un anost boem,
Trăindu-ți viața ca într-un poem,
Valsând, de unul singur, fără rost,
Între *va fi, a fost* sau *nu a fost*…

Daruri pentru tine

Pentru miile de clipe, când în brațe m-ai ținut
Și ne-am contopit privirea pe-un tărâm necunoscut,
Aș cuprinde într-o cupă un izvor din paradis
Și ți-aș da să bei din stropii ce iubirea mi-au promis.

Pentru soarele-ți din suflet aș comite-un atentat,
Decupând din vela nopții tot amurgul, fragmentat,
Aș lua nemărginirea și ți-aș face-un trainic scut,
Să te apere de nimbul unui înger prefăcut.

Iar în serile de basme, aș culege un quasar,
Să îți fie, de la mine, al dorinței emisar,
M-aș desprinde dintr-un iureș de romantice visări,
Evadând apoi cu tine-n poezii și cugetări.

După-un timp, sfidând tăcerea așternută între noi,
Mi-aș plimba-n jur adierea, peste umerii tăi goi,
M-aș aprinde – o făclie-ntâi sfioasă, tremurând,
Tu m-ai stinge în mareea-ți, al meu suflet devorând.

Pentru că ești jumătatea ce mă schimbă în întreg,
Existența fără tine mi-ar părea un sacrileg;
Prin ungherele simțirii mă ascund ca un damnat,
Cu plăcerea-mi vinovată, fără milă, te-am sedat.

Cât te iubesc...

Cât te iubesc, febrilă, o știe însăși marea,
Sub pura, diafana perdea de pescărușI,
Lumina-n curcubeul ce frânge depărtarea
Și florile plăpânde pe sobri, reci scorușI.

Ne-am fost promiși pe viață din timpuri depărtate,
Când răsăritul încă nu se-oglindea pe cer,
Iar stelele de gheață oftau, îndurerate,
Ca martore-n crearea unui destin-mister.

Te gust c-un dor fanatic în fiece secundă,
Cobor pe trepte-n flăcări din vastul meu adânc,
Vibrez sub a ta voce, tăcerea-ți mă inundă,
Culcușul meu de vise-i pe umărul tău stâng.

Simt dezmierdarea lunii-n privirea-ți de mătase,
Norocu-și lasă briza peste prezentul meu,
Cândva, reptila sorții hain se revoltase,
Acum mă strânge-n brațe căldura ta de zeu.

Cât te iubesc!... Mă doare a clipei vagi risipă,
Aș vrea să fiu cu tine pe-al nemuririi ram!
Mi-ești veșnic alter ego, nu ți-o declar în pripă,
M-a năpădit iubirea, ești tot ce azi mai am!

Îți amintești...

Îți amintești când surâdeam, vibrând pe sub arcușul magic,
Ne agățam de-un fir ascuns, desprins de asfințitul tragic,
Sau ne-mbătam cu flori de câmp și ne pierdeam de vechi regrete -
Parfum de maci pe-obrazul stâng, iar pe cel drept, de margarete?

Îți amintești? Ne strecuram pe a splendorii strâmtă ușă,
Mă scufundam în ochii tăi, ascunși sub bucla-ți jucăușă;
În orizontul meu tăcut, erai și cer, erai și mare,
Puteam să comprimăm în vis chiar cea mai mare depărtare.

Peste cuvinte mai cerneam, din când în când, câte-o tăcere,
Printre secunde se-nălțau fiorii unici de plăcere,
Ne întâlneam, doi muritori, timizi, cu timpul din răscruce,
Îi mai cerșeam încă-un minut în infinitul ce seduce.

Prin amăgiri, debusolați, ne rătăceam cu pași noptatici;
Refugiați, apoi, în noi, ratam un răsărit, apatici.
Azi încercăm, cu-același zel, să retrăim o amintire -
Voalată e în nori târzii, în scurta noastră pribegire...

Tăcerea care doare

M-am rătăcit cândva prin al tău suflet,
Te-ai strecurat, tiptil, în al meu gând;
Ne-am întâlnit, sătui de nori și umblet,
Am devenit cascadă spumegând.

Dar zbuciumați în apriga vâltoare,
N-am calculat tăcerile în doi,
Prelinse-ncet în stropii de-ntristare,
Ce ne-au udat, frenetic, pe-amândoi.

Dezmoșteniți de falnice speranțe,
Ne-am închistat într-un cavou de spini;
Preambalând iubirea cu restanțe,
Am încercat s-o vindem la străini.

Nici tu, nici eu, nu am găsit clientul
Dispus s-achite pentru un rebut,
Și-am înțeles că a venit momentul
Să-l alungăm din noi pe *Belzebut*.

Am învățat că lacrima-i doar rouă,
Iar vântul toamnei poate mângâia;
Iubirea noastră, chiar de nu e nouă,
C-un pic de zel, se poate remaia.

Azi împletim furtuna în cuvinte;
Chiar dacă dor, mă vindeci c-un sărut.
Tăcerea crudă, stinsă-n jurăminte,
Nu ne mai strânge-n clești, a dispărut...

E prea devreme...

E prea devreme, astăzi, să te strig,
Biet călător prin sufletu-mi apatic,
Ți-e mersul obosit, ne-ndemânatic,
Prin universul unde-i tot mai frig.

E prea curând, din gânduri, să te chem,
Căci puerila, blânda-mi insistență,
Nu m-a convins dacă a ta absență
E binecuvântare sau blestem.

E prea târziu, acum, să mă dezleg
De nopți târzii, când te aveam sub tâmple,
Pășind timid prin visurile-mi simple,
Croite de un solitar strateg.

Cândva credeam că ai aprecia
Dacă ți-aș spune că-ntre cer și soare,
Surâsul tău, sublima închisoare,
E singurul temei de-a mai spera.

Străină sunt chiar și de chipul meu,
Mă cern tăcut prin resturi de-ntuneric,
Privesc la umbra ta dansând eteric –
Un astru cu apus instantaneu...

Enigmaticele ploi

De mult, prognoza meteo-ntre noi
Nu mai anunță veri zâmbind sub soare!
Pierduți prin enigmaticele ploi,
Teamă ne-ar fi de-un răsărit ce doare.

Sub stropi de nostalgie-atent păşim,
Ca nu cumva să le-ntinăm cărarea;
Șuvoiul de speranțe-l răvăşim –
Din lacrimă s-a întrupat trădarea.

Cum poate, din seninul ireal,
Subit să se înfrupte o tornadă?
Căci până și tărâmul boreal
Poate servi ca dulce promenadă!

Unde iubirea cuibul și-a clădit,
Furtuna nu cutează s-o atingă,
Chiar în copacul veșnic desfrunzit,
Cu grindină să plouă ori să ningă.

Dar noi, prin anotimpuri de tăceri,
Am și uitat ce iz are căldura.
Când toamne reci strivesc fâșii din „ieri”,
Simțiri plăpânde nasc, rănite, ura...

CUPRINS:

	Pag.
O poezie scrisă cu albul ghioceilor din suflet	7
Cad frunze...	13
Între noi doi...	14
Culoarea iubirii	15
E nefiresc…	16
Amurgul din mine	17
Eşuaţi în paradis	18
Ultimul rondel	19
Amurg sălciu	20
Te-aş iubi…	21
Vindecare	22
Iubire şi destin	23
Te vreau…	24
Amintiri statornice	25
Doar tu	26
Musafir prin suflet	27
Noaptea clipelor	28
Ia-ţi soarele-napoi!	29
Răneşte-mă!...	30
Nu-mi datorezi nimic...	31
Inelul	32

	Pag.
Tăcerea din adâncuri	33
Neliniște	34
Iubire muribundă	35
De m-ai iubi...	36
Între vis şi realitate	37
Dac-ai fi...	38
Crăciun fără tine	39
Poem de vânt	40
Hoinar prin suflet	41
Ruine	42
Petale de iubire	43
Furtuna ta	44
Umbre de singurătate	45
Ochii tăi...	46
Noapte în doi	47
Singurătate	48
Suflet de-mprumut	49
Ultima vacanță	50
Viată de boem	51
Daruri pentru tine	52
Cât te iubesc...	53
Îți amintești...	54
Tăcerea care doare	55
E prea devreme...	56
Enigmaticele ploi	57

Editură de excepție în România
Singura editură care oferă:

Servicii suplimentare GRATUITE la tipărirea unei cărți:

- ··Grafică gratuită pentru copertă
- ··Cărți parfumate gratuit (avem 10 parfumuri pe stoc, aprobare OSIM)
- ··Materiale publicitare gratuite pentru lansare
- ··Publicarea autorilor ale căror cărți le-am realizat la editura noastră în Revista Internațională de Cultură *CERVANTES*
- ··Apariția unor articole critice în revistele culturale partenere (trei reviste)
- ··Semnalarea apariției cărții la Editura *Inspirescu* pe circa 120 grupuri culturale pe facebook
- ··Semnalarea cărților apărute la Editura *Inspirescu* la circa 17500 români din țară sau străinătate care au tangență cu activitatea culturală. Metodele folosite sunt cele de campanii de emailing lunare.

Serviciile descrise mai sus sunt supuse unor termene și condiții, care includ numărul de cărți (tiraj) și fidelitatea autorilor față de editură.

Director editură, Liliana Terziu, tel.0726.178.684
Manager grup cultural, George Terziu,tel.0732.407.032

http://www.facebook.com/groups/390305564361864/
www.inspirescu.ro